

REISVERSLAG 2019 NR 14. GROTE EN KLEINE KLUSSEN...

In deze maand kregen we in Senegal bezoek van Sandra van Wilde Ganzen. Wij werken al vanaf 1994 samen voor ondersteuning van verschillende voor ons kleine en grote projecten.

Nu zijn de meeste projecten gerealiseerd in Mauritanië, maar hier in ons kleine plekje met het vissersdorp naast de deur, is ook genoeg om te laten zien om haar een indruk te geven van hoe wij werken.

We hebben de school voor dove kinderen, het trainingscentrum, de grote Franse school, de kraamkliniek en Casa des Sourds, het huis waar dove kinderen logeren om hier naar school te kunnen gaan.

Als laatste hebben we de middelbare school in aanbouw bezocht... twee lokalen met een kantoorruimte in het midden. Een school waar we hopen dat ook dove kinderen naartoe kunnen.

Verder hebben we verteld over de elektriciteit die in drie verschillende dorpen is aangelegd. De landbouwprojecten voor jongeren en die van lang geleden - maar nog steeds in bedrijf - van twee vrouwengroepen die we destijds hebben ondersteund. En die nu al heel wat jaren zelfstandig draaien.

Het was fijn om ook tijd te hebben om te praten over de werkwijze van Silent Work, over de resultaten daarvan en de moeilijkheden die je natuurlijk ook tegenkomt.

We spraken over het verschil in denken en handelen in Nederland en hier, wat niet altijd begrepen wordt. Dat je tijd moet nemen om te kijken en te luisteren, zodat de reden van denken en handelen duidelijk wordt.

De directeur met zijn chauffeur van het bedrijf in Dakar dat waarschijnlijk het zonne-energie project voor landbouw voor vrouwen in Mauritanië gaat verzorgen, heeft ons hier opgezocht. Dit gesprek diende om zoveel mogelijk onduidelijkheden weg te nemen. Het werd een stevig maar goed gesprek. We hopen op een voorspoedige samenwerking in februari.

We willen de leerkrachten van de Grote Franse school enthousiast maken over de manier van lesgeven aan de dove kinderen. Daarom hebben we de dove kinderen, hun verzorgers en de leerkrachten van zowel de school voor dove kinderen als de Franse school uitgenodigd om bij ons te komen eten. Het was enorm leuk om te zien hoe de dove kinderen de horende niet gebarende leerkrachten betrokken bij dit feestelijke uitje.

in een gesprek met de directeur van de school en de trainers van de methode Langue Colorée is besloten te vragen wie van de leerkrachten van de Franse school extra trainingen wil krijgen om zo nodig op de school voor dove kinderen als leerkracht te

kunnen invallen. En om misschien, heel misschien, ook zo nodig als tolk te kunnen optreden, als enkele van deze kinderen naar de nieuwe middelbare school gaan.

In het kleine dorp hier gaat niets voorbij zonder dat je wordt geïnformeerd. De oma met psychiatrische problemen van het kindje dat vorig jaar geboren is uit haar dochter met dezelfde problemen. Zij is fijn bij een pleegmoeder die in hetzelfde huis is gaan wonen.

De oma komt mij iedere vrijdag de zegen brengen, of ze goed in haar vel zit of niet, ze komt trouw. Ik ben haar daar dankbaar voor. Het is fijn, hoe moeilijk ook, een warme band met haar te hebben.

De moeder van een jongetje met twee klompvoetjes, dat door ons geholpen is en nu prima rondstapt, heeft een tweeling gekregen. Twee jongetjes, duidelijk te zwak, twee maanden te vroeg geboren. De oma kwam met de vader samen bij ons praten voor hulp. We besloten een veilig plekje te zoeken in een ziekenhuis waar ze de juiste voorzieningen hebben.

We hebben vier ziekenhuizen bezocht om ze veilig onder te brengen. Om eerst te bellen heeft geen zin, je moet komen en dan onderhandelen en dan besluiten.

Het eerste ziekenhuis was anderhalf uur rijden, had plaats maar vroeg zoveel geld voor de speciale zorg voor de twee kindjes, dat ze ervan af moesten zien. Het tweede ziekenhuis, twee uur rijden vanaf hier, had geen plek. Het derde ziekenhuis, een nieuw kinderziekenhuis op drie uur rijden afstand, had wel de voorzieningen, maar deze waren nog niet geïnstalleerd. Zij gaven ons de naam van een particulier ziekenhuis dat ons waarschijnlijk wel kon helpen.

De vierde poging en stiekem vond ik dat het echt de laatste moest zijn: we arriveerden na drie en half uur rijden in dit misschien wel nog duurdere ziekenhuis. Met de kleine mannetjes gewikkeld in schone badlakens met warm water in colaflesjes als kruiken en gekolfde melk van de moeder. Er was plaats, er werd onderhandeld en afgedongen, er waren immers twee kindjes? Ze konden veilig blijven.

Diezelfde nacht overleed in haar slaap de oma. Zij was een zorgvolle oma voor haar kleinkinderen en voor mij een lieve vriendin.

Haar wens dat de jongetjes zouden overleven is uitgekomen.

Beide mannetjes maken het goed.

warme groet,
Wiljo Woodi en Demba Abou

Voor nieuwe betrokkenen bij Silent Work:
Silent Work is opgericht door mevrouw Wiljo Woodi Oosterom in 2000
en ingeschreven bij de kamer van Koophandel.

Silent Work werkt voor de vergeten kinderen van Afrika en zorgt in
ontoegankelijke gebieden voor:

- Schoon drinkwater,
- Gezonde voeding (landbouw),
- Gezondheidszorg,
- Onderwijs en
- Werkgelegenheid

En vergeet daarbij het dove en/of gehandicapte kind niet.

www.silentwork.org

IBAN:NL29 RABO 0356 918890

